

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 245/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., bytom N., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 11 S 13/04 z 23. marca 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2006 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 23. marca 2006 sp. zn. 11 S 13/04.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«1) Dňa 8. 7. 2005 sťažovateľka a zároveň žalobca I: M. P. (...), vo veci správneho súdnictva označeného žalobcu I. a bližšie neoznačených právnych nástupcov dnes už nebohého žalobcu II: L. K. (...), proti žalovanému: Krajský pozemkový úrad N. (...), na preskúmanie zákonnosti jeho postupu ako aj rozhodnutia č. 2003/11086 zo dňa 27. 11. 2003, sp. zn. 11 S 13/04, zaslal na Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. 3. 2005, sp. zn. 11 S 13/04 (1 Sž-o-KS 159/04). Prípustnosť dovolania založil na tom, že

a) Podľa § 236 ods. 1 dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (na rozdiel od odvolania, ktorým podľa § 201 O. s. p. prvá veta možno napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje). Napriek tomu Občiansky súdny poriadok obsahuje ustanovenie, ktoré pre správne súdnictvo vyslovuje, kedy dovolanie nie je prípustné, konkrétne ust. § 250j a O. s. p. Domnievam sa, že ust. § 250j a O. s. p. je v rozpore s § 236 ods. 1 O. s. p. Ďalej sa domnievam, že § 246 ods. 2 O. s. p., na ktorý odkazuje § 250ja O. s. p., nie je aplikovateľné, lebo upravuje vecnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá v tomto prípade nie je daná. Vecne príslušným súdom bol v tomto prípade Krajský súd v Nitre, lebo tento rozhodoval na prvom stupni. Na základe vyššie uvedeného som toho názoru, že právoplatné uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu zo dňa 17. 3. 2005, sp. zn. 1 Sž-o-KS 159/04 možno s poukazom na znenie § 236 ods. 1 O. s. p. napadnúť dovolaním, a to aj napriek tomu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v poučení uvádza opak (vyplýva zo slov „opravný prostriedok“, ktorý zahŕňa aj mimoriadny opravný prostriedok).

b) Žalobca II v čase vydania dovolaním napadnutého uznesenia z dôvodu úmrtia už nemal spôsobilosť byť účastníkom konania [§ 237 písm. b) O. s. p.], a

c) Nepoučením žalobcov o možnosti zastavenia konania pre nedostatočné právnické vzdelanie poverenej zamestnankyne a pre neuznanie je vzdelania za právnické vzdelanie pre účely § 250a O. s. p. sa týmto postupom súdu žalobcom odňala možnosť konať pred súdom [§237 písm. f) O. s. p.]. (...)

2) Dňa 26. 4. 2006 bolo sťažovateľke doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. 3. 2006, sp. zn. 11 S 13/04 (1 Sž-o-KS 159/04; 1 Sž-o-NS 197/2005), ktorým v predmetnej veci konajúc o dovolaní proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. marca 2005, č. k. 1 Sž-o-KS 159/04, rozhodol tak, že dovolanie navrhovateľky proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. marca 2005, č. k. 1 Sž-o-KS 159/04 odmietol, a to najmä z týchto dôvodov:

a) V danom prípade súdy, ktorých rozhodnutie je napadnuté, konali podľa piatej časti OSP (Správne súdnictvo), ktoré inštitút dovolanie nepozná.

b) Z uvedeného dôvodu rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo rozhodnutím konečným, bez možnosti podania opravného prostriedku, čo súd v poučení uviedol, a jeho postup bol v súlade so zákonom.

c) Okrem toho bolo potrebné uviesť, že žalobkyňa neodstránila vady konania, a to napriek výzvam krajského súdu v stanovenej lehote a potrebnej kvalite.

d) Vychádzajúc v uvedeného preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobkyne, nakoľko smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol možný opravný prostriedok.»

Sťažovateľka v závere navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. 3. 2006, sp. zn. 11 S 13/04 (1 Sž-o-KS 159/04; 1 Sž-o-NS 197/2005), bolo porušené právo sťažovateľky na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 20.000,- Sk.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 138/02).

Predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 11 S 13/04 z 23. marca 2006, ktorým bolo odmietnuté jej dovolanie podané proti rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo-o-KS 159/04 zo 17. marca 2005, ktorým potvrdil uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 11 S 13/04-35 z 31. mája 2004 o zastavení

konania o žalobe o preskúmanie zákonnosti postupu Krajského pozemkového úradu v N. č. 2003/11086 z 27. novembra 2003 z dôvodu neodstránenia nedostatkov súdneho konania.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 70/06).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci.

Najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie o odmietnutí dovolania z 23. marca 2006 nasledovne:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 17. marca 2005 potvrdil uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 31. mája 2004 č. 11 S 13/2004, ktorým bolo zastavené konanie žalobcov pre neodstránenie väd konania, pre ktorú vo veci nebolo možné konať. (...)

Podľa ustanovenia § 243b ods. 4 OSP, ustanovenia § 218 ods. 1 OSP platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c) OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

V danom prípade súdy, ktorých rozhodnutie je napadnuté, konali podľa piatej časti OSP (Správne súdnictvo), ktoré inštitút dovolanie nepozná.

Z uvedeného dôvodu rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo rozhodnutím konečným, bez možnosti podania opravného prostriedku, čo súd v poučení uviedol, a jeho postup bol v súlade so zákonom.

Okrem toho bolo potrebné uviesť, že žalobkyňa neodstránila vady konania, a to napriek výzvam krajského súdu v stanovenej lehote a v potrebnej kvalite.

Vychádzajúc z uvedeného preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobkyne, nakoľko smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol možný opravný prostriedok.“

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu v danej veci je zdôvodnený náležitým spôsobom, najvyšší súd na zásadné námietky sťažovateľky zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za ústavne komforný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť. V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 2/06). Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2006